

tionærer, for disses Enker og for de ufor- sørgede Børn, som Statsfunktionærer efterlade sig. Her har Staten en uafviselig Pligt, som den ingen Ret har til at skyde fra sig, og det kan ikke nægtes, at de Understøttelser, som gives, ere saa smaa, at vedkommende ikke kan klare sig med dem. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale denne Sag. Jeg ved naturligvis nok, at det ikke lykkes at faa dette Forslag vedtaget, thi Finansministeren sætter sig op paa Finanskassen og klemmer til saa godt, han kan, saa at Laaget ikke kan løftes, og med den Vægt, han har i denne Sag, vil der selvfølgelig ikke blive pint saa meget som en eneste Øre ud af Statskassen til disse Folk her. Men jeg vil haabe, at det, at denne Sag har været fremme her, i det mindste maatte give Anledning til, at den højtærede Finansminister vilde tage den under velvillig Overvejelse og maaske selv til næste Aar komme frem med et Forslag i denne Retning. Jeg tror, at han herved vilde glæde mange Tusinde gamle Mennesker, mange Enker og hjælpe mange Børn, og jeg vil derfor, som sagt, anbefale denne Sag til den højtærede Ministers Velvillie.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Jeg takker Udvalget, fordi det har tiltraadt de Ændringsforslag, jeg har stillet, og jeg kan sige, at jeg kan tiltræde de Ændringsforslag, som hele Udvalget har stillet. Disse sidste Ændringsforslag angaa jo de Bevillinger, der ere opførte til Nybygning for Livrenteanstalten, og jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det efter de Oplysninger, der nu foreligge, vil være rigtigt at tage denne Sag under fornyet Overvejelse. Man skulde jo nødig, naar man anvender saa mange Penge, hvorom der her er Tale, til Nybygning ved Statsanstalten, komme til et Resultat, som var utilfredsstillende; man skulde gerne opnaa endelig at faa en Anstalt, som for det første var tilstrækkelig godt indrettet til, at der kunde udføres det Arbejde, som kan forventes indenfor dens nuværende Rammer, men man skulde jo ogsaa gerne faa en Bygning, som kunde modtage en Udvidelse, i Fald vi skulde komme dertil, at vi virkelig fik en Folkeforsikring, som kunde knyttes til Statsanstalten. — Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 8 angaaende Rentefrihed for Aarhus Museum skal jeg sige, at naar jeg kun har foreslaaet at bevilge denne Rentefrihed for eet Aar, er det netop i Henhold til de Betragtninger, den ærede Ordfører gjorde gældende. Jeg er

ganske enig med ham i, at der ikke er noget mere pinagtigt, noget mere ubehageligt end disse evige Anmodninger fra alle Sider om at faa forlænget den Rentefrihed eller den Afdragsfrihed, man i sin Tid har indrømmet Institutioner paa visse Aar. Vi vide, at det kommer igen evindeligt og evindeligt. En Institution har faaet et Laan med Rentefrihed paa 10 Aar; naar de 10 Aar ere forløbne, kommer der Andragende, om man ikke kan faa det for 5 Aar igen, og naar man saa har faaet det, og de 5 Aar ere gaaede, kommer der et nyt Andragende, og saaledes bliver det ved i det uendelige. Faktum bliver, at Rente faar man ikke af dette Laan, og gælder det Afdrag, er Reglen den samme. Det er derfor min Hensigt at gøre et Forsøg paa, om man ikke fra Statens Side kunde faa en Opgørelse med alle de Debitorer, man har af denne Art. Jeg vil i Sommerens Løb foranstalte en Undersøgelse i denne Henseende, og hvis det var mig muligt at faa en Afvikling, vilde jeg sætte overordentlig stor Pris derpaa, og saa vil jeg for mit Vedkommende sætte mig imod, at man for Fremtiden yder den Slags indirekte Understøttelse, og jeg vil bede ærede Medlemmer af dette Ting hjælpe mig i saa Henseende. Jeg mener, at det er en ganske anderledes sund finansiel Betragtning, at man siger, at naar en Institution, som man vil støtte, skal have Hjælp, lad os saa give den en direkte Statsstøtte, en Gave, en Understøttelse en Gang for alle her fra Statens Side, saa ere vi færdige med den, og saa hjælper den sig i øvrigt med sine egne Midler. Det er en ganske anderledes økonomisk fornuftig Betragtning end at kalde noget for Laan, der i Virkeligheden forstaas som Gave og ender med at blive en Gave, som bliver ved at fungere i Statens Bøger som et Tilgodehavende, der ikke er meget værd. Dubiøse Fordringer plejer man i Løbet af ikke for mange Aar at slette i private Forretningers Bøger, og jeg vilde ogsaa gerne, at vi i Statens Bøger slettede de Fordringer, som i Virkeligheden ere dubiøse, og gjorde op med dem, saa at vi der fik en klar Status.

Det Forslag, som det socialdemokratiske Mindretal har stillet under Nr. 163, er jo, som det ærede Medlem, der er Ordfører for dette Mindretal, meget rigtigt bemærkede, et meget mangelfuldt Forslag. Det er et højt summarisk Forslag. Det foreslaar rundt ud og uden nærmere Motivering at forhøje alle Understøttelser med 25 pCt., uden at det er godtgjort, at de alle trænge til Forhøjelse, uden at der er